

Flugt fremad? Valget af krige, der endte i fiasko

USA op til Irak-krigen i 2003

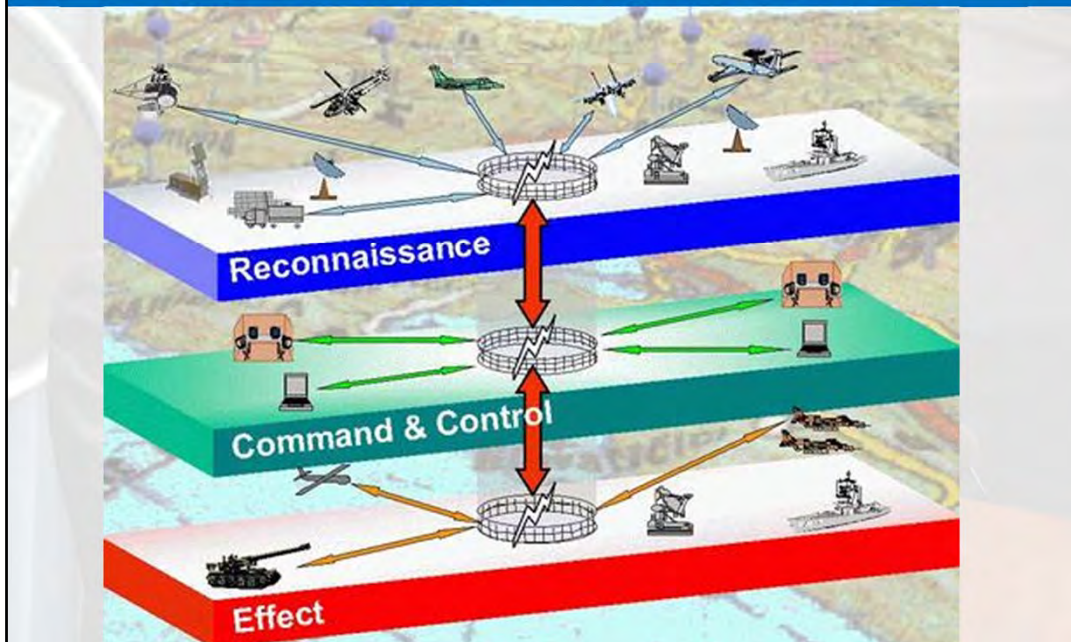
Hovedpunkter

1. Tiden, hvor USA kunne gå på vandet
2. Opgøret med Clintons fumleri (som Reagan havde gjort op med Carters)
3. Forløbet:
 - ✓ Den hurtige beslutning om at gå i krig
 - ✓ Vejen til den letvægtsoptionen
 - ✓ Legitimeringen
 - ✓ Den glidende iværksættelse
4. Det uigennemtænkte efterspil

Tiden, hvor USA kunne gå på vandet: Golfkrigen

Tiden, hvor USA kunne gå på vandet: Netcentric Warfare

Tiden, USA man kunne gå på vandet: Strategic Air-Mobile Army

**Tiden, USA man kunne gå på vandet:
Helst alene ... efter Kosovo**

Tiden, hvor USA kunne gå på vandet: Afghanistan 2001-2002

Opgøret med Clintons pinlige fumleri

Men ingen erkendelse af, at USA's fjender, som Irak, kunne lære af successen.

Opgøret med Clintons pinlige fumleri

Den hurtige beslutning om at gå i krig

- Forår-sommer 2001
- *11/9 skaber koncentration mod Afghanistan.*
- Begyndende skift allerede 17. september
- 21. november 2001: Bush's diskrete direktiv
- Primo december første planjustering
- 28. december 2001: Første plandiskussion
- Krigens uendelige lethed ... for de civile

➤ Forår-sommer 2001, Rumsfeld (og Cheney) fokus på Irak og truslen derfra mod de amerikanske fly i No Flight Zonerne: Hvad ved nedskydning.

➤ *11/9 skaber koncentration mod Afghanistan.*

➤ Men 17/9 bliver krigsplan mod Irak anden-prioritet

➤ 21. november 2001: Bush giver Rumsfeld diskret direktiv om at koncentrere virksomheden på krigsplaner mod Irak. Franks/CENTCOM straks på arbejdet. Eksisterende plan på 500.000.

➤ Primo december 400.000.

➤ 28. december 2001:

➤ Franks er presset til at 105.000 med efterfølgende opbygning til 260.000 er mulig, men indtil videre er arbejdet rettet mod en opbygning til 400.000.

➤ Men nu åben læring fra Afghanistan med hensyn til kombination af specialoperationsstyrker og fly.

➤ Plan a la Warden for strikefordeling.

➤ Betydningen af grænsestaternes og Storbritanniens deltagelse.

➤ Stille start på styrkeopbygningen.

➤ Måske problemer med overflyvning af specielle NATO-lande.

➤ De civile og krigens uendelige lethed.

➤

Vejen til den letvægtsoptionen

- 17. januar 2002
- 1. februar 2002
- Februar 2002
- 28. februar 2002
- 29. marts 2002, med Joint Chiefs.
- 10. maj 2002, forsvar af opmarch.
- Slut maj i Bonn og Paris.
- 1. juni 2002: West Point.
- 3. juni 2002: "Running start"
- 19. juni 2002: Opmarchstatus.
- Juli 2002: CIAs operationer.

- 17. januar 2002: Franks justerede planbriefing af Rumsfeld og diskussion. Mulighederne for at undergrave folkets støtte til Saddam Hussein
- 1. februar 2002: Krigen kan indledes med 90 dages varsel, derefter 45 dages bombing, hvor styrken kunne opbygges til 300.000 og 90 dages krigsførelse.
- Februar 2002: Senatets efterretningskomité orienteres af Franks om, at Bush nu prioriterer Irak
- 28. februar 2002: Samlet plan
- 29. marts: Briefing af Joint Chiefs. Shinsekis demarche.
- 10. maj: Hvad hvis Saddam preemptede mod opmarch: 200 fly på plads, på en uge 450, på tre uger 750-800.
- 23. og 26. maj i Bonn og Paris: Bush: "Ingen planer". Pentagon også ubriefet.
- 1. juni: Bush om nødvendigt preemption-talen i West Point.
- 3. juni: Franks beskriver "Running Start"-muligheden udnyttende de styrker, der er kommet på plads. Rumsfeld giver direkte om at forfølge idéen.
- 19. juni: To brigader på plads, efter to uger fire brigader og en MEB. Totalt 50.000. Efter en to ugers luftoffensiv ville tallet kunne blive 100.000.
- Juli 2002: CIAs Special Activities Division (SAD) indleder operationer i Irak.

Legitimeringen

- 28-29. juli: Pressen udnytted.
- 5. august: Planer modnet: Hybrid-planen. Powell.
- August: Briterne
- September: Powell, FN og den rasende Cheney; Kongressen; masseødelæggelsesvåben; briterne presses hårdt.
- Oktober 2002, CIAs WMD-analyse.
- 10-11. oktober: Kongressens fællesresolution.
- 8. november 2002, FN Resolution 1441
- December 2002, stille opmarch

➤ 28.-29. juli: Artikler i New York Times og Washington Post om Irak-krigsplanlægningen. Bush afviser indholdet som usandt over for kaninettet, da beskrivelsen er delvis ukorrekt.

➤ 5. august 2002: Running Start-planen udviklet som en af tre muligheder. 1) Fuld opmarch, 2) Running start, 3) Hybrid: 5 dage til at samle TP-fly, 11 dage til transporten, 16 dage til fly og SOF, 125 dage landoperationer, til sidst stabilitetsoperationer. Powell advarer Bush samme aften uden Rumsfeld og Cheney tilstede: Allierede er nødvendige, en tidsplan for operationer er ikke en operationsplan. FN måtte inddrages.

➤ August: Briterne involveres. Cheney argumenterer, at irakiske kernevåben retfærdiggør angreb.

➤ September 2002:

➤ Powell: Løsningen er at gøre FN-medansvarlig. Irak er FNs problem. Rice støtter.

➤ Kongresmedlemmer briefes.

➤ Franks og Rumsfeld forventer at invasionen møde med kemiske og biologiske våben.

➤ Oktober 2002, CIA presses til at levere en firkantet WMD-analyse.

➤ 10.-11. oktober: Kongressens accept af magtanvendelse, underskrives af Bush 16. oktober.

➤ 8. november 2002, FN Resolution 1441 vedtages enstemmigt: Ultimatum om inspektør adgang.

➤ Begyndelsen af december 2002: Styrker flyttes diskret til Golfen.

Den glidende iværksættelse

- 10. januar 2003: Den irakiske opposition.
- 13. januar 2003: Powell "you're going to be owning the place"
- 24. januar 2003: Godkendelse af endelig plan.
- WMD-efterretningsgrundlaget ikke så overbevisende, Saddam Husseins menneskerettighedsbrud.
- 5. februar 2003: Colin Powell i FN.
- 15. februar 2003: Planlagt start.
- 5. marts: Styrkeniveauet.
- 18. marts: Afstemningen i det britiske parlament.
- 19. marts: Specialoperationsstyrkerne sendes ind fra middag
- Angrebet indledes formelt den 20. marts, morgen.

- 10. januar 2003: Cheney overbeviser Bush om den irakiske oppositions potentiale til at tage over.
- 13. januar 2003: Powell advarer Bush om, at amerikanerne skal være klar til at regere Irak.
- 24. januar 2003: Hybridplanens endelige form, men Rumsfeld havde allerede autoriseret koncentrationen af styrkerne.
- Derefter tvivl om dele af WMD-efterretningsgrundlaget (ikke KV), samtidig mere vægt på Saddam Husseins menneskerettighedsbrud.
- 5. februar 2003: Colin Powell mobiliseres til loyalitet og holder sin tale i FNs Sikkerhedsråd i Februar 2003.
- 15. februar: Planlagt angrebsdag, Bush udskyder. Storbritannien, Spanien og Australien skal have mere tid.
- 5. marts 2003: U.S. 208.000 totalt, 137.000 landstyrker, 50.000 mere på vej. Koalitionsstyrker, primært britiske, ville bidrage med 45.000.
- 18. marts 2003: 396 for, 217 mod, drøftes Bush-Blair 19. marts. Alt klar.
- 19. marts 2003:
- Invasionen indledes 20. marts, morgen.

De aktøridentificerede problemer, der danner rammen for forløbet

- Legitimering af subjektivt nødvendig og opfattet risikofri handling
 - Med erfaringerne med S 1980-88 and again from 1990
 - De vestallieredes legitimeringsbehov
- Styrkebehovet ved en invasion
 - over for forudsætningerne om det irakiske folks reaktioner på denne

Rumsfeld ser sig selv som øverstkommanderende på Bushs vegne og udelukker Joint Chiefs fra indflydelse ved at gå direkte til CENTCOM-chefen Franks.

- Forsvarschefen, Chairman of the Joint Chiefs of Staff, general Richard Myers, der er præsidentens og kabinettets formelle policyrådgiver, inddrages ikke.
- Undertrykker hærens stabschef, general Eric Shinsekis, advarsler om styrkebehov, og ignorerer Anthony Zinnis', USMC, ex-CinC Central Command 1997-2000, planer og vurderinger.
- Ignorerer US Army War College's analyse af post-invasionsbehovet, der er på linje med State Departments analyse og forberedelser.

Den dysfunktionelle politisk-militære dialog-beslutningsstruktur: Ift. CIA

- Advarsel om Ahmed Chalabis troværdighed og anvendelighed.
- Oplysninger om status af det irakiske kernevåbenprogram.

Den dysfunktionelle politisk-militære dialog-beslutningsstruktur: Ift. State Department

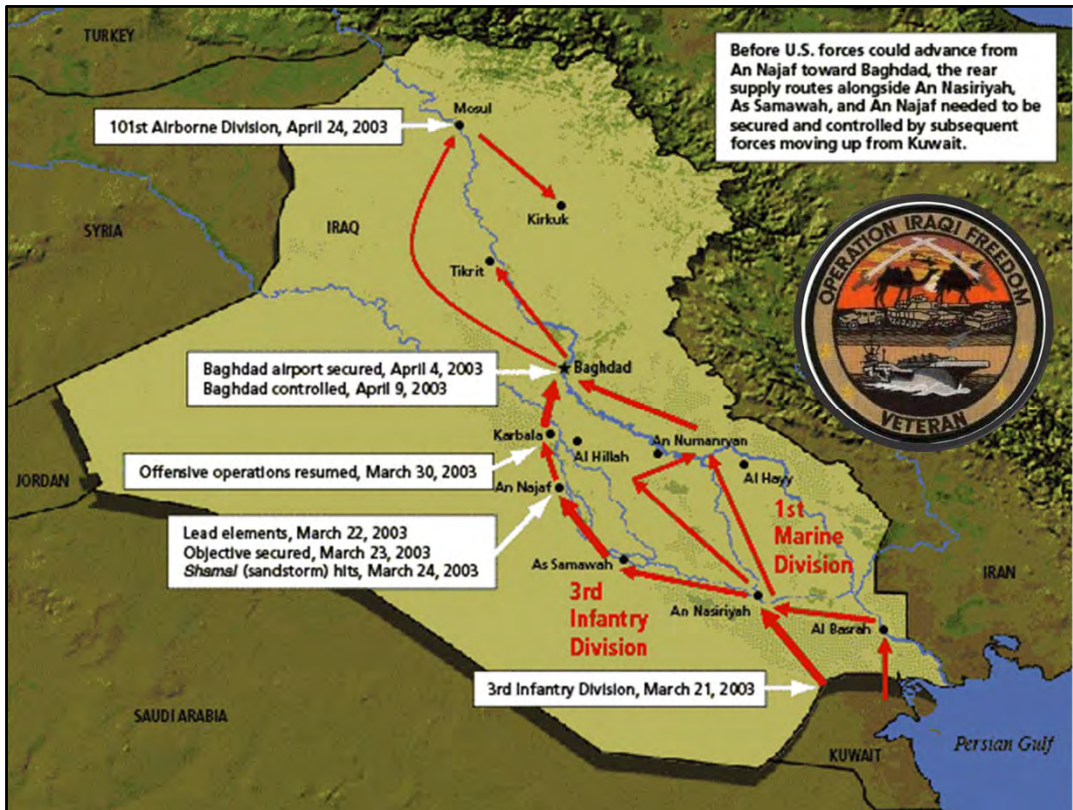

Udelukker reelt State Departments fra indflydelse:

- Undertrykker analysen post-invasionsfasens behov.
- Ignorerer tvivl om Ahmed Chalabi.
- Får Colin Powell anvendt som facade i FN

Den dysfunktionelle alliance med fravær af selvstændig analyse hos partnerne

Den dysfunktionelle gennemførelse af postinvasionsfasen

- ❖ I planen kun forberedt noget humanitær støtte og en ikke nærmere gennemtænkt eller forberedt fjerde fase - "stabiliseringsfasen" - af operationen.
- ❖ Med derefter opløste man hæren og fjernede alle medlemmer af Bathpartiet fra indflydelse, dvs. ignorerede erfaringsgrundlaget fra forvaltningen af det besatte Tyskland efter 1945.

Resultat blev, at stærke, ideologisk fastlåste personer gennemtrumfede en krig:

- ❖ Uden vilje og tålmodighed til at udarbejde en videns-baseret strategi for felttoget**
- ❖ Med en rent taktisk-operativ plan, der var civilt dikteret**

Ikke flugt fremad, men simpel menneskelig og organisatorisk hybris fulgt af nemesis ... for alle, også allierede som denne brite

